

Sygn. akt II KK 30/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Piotr Hofmański (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Marta Brylińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **P. P. K.**

skazanego z art. 94 § 1 i in. k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 12 marca 2014 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego

od wyrok nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 października 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 15 października 2013 roku, Sądu Rejonowego P. P. K. został uznany winnym wykroczeń z art. 88, art. 65 § 1, art. 94 § 1 i art. 95 k.w., za co na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. i art. 20 § 1 i 2 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzono mu łącznie karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin. Wyrok ten uprawomocnił się.

Kasację na korzyść skazanego od rzeczonoego wyroku nakazowego wniósł Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu P. P. K. na podstawie tego przepisu kary 1 miesiąca ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin, w sytuacji, gdy wykroczenie to zagrożone jest jedynie karą grzywny.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.w. „jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów.” W zaskarżonym wyroku nakazowym jako podstawę wymiaru kary wskazano art. 94 § 1 k.w., który jednak przewiduje jedynie możliwość orzeczenia kary grzywny, skutkiem czego brak było normatywnych podstaw do wymierzenia kary ograniczenia wolności. W tym stanie rzeczy nie budzi wątpliwości zasadność zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 94 § 1 k.w., które w oczywisty sposób miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.